

בס"ד ❖ שב"ק פרשת נצבים ❖ כ"ז אלול התשס"ח ❖ גיליון מספר 212 ❖ שנה רביעית
 יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ מרכז תורני ללימוד פנימיות התורה והחסידות
 לאורו של כ"ק האדמו"ר מקומרנא רבי שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖
 כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
 העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
 ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הפרשה - עמידה פירושה נסיגה

"אתם נצבים היום כלכם לפני ד' אל קיכם, ראשיכם שבטיכם זקניכם וש טריכם, פ ל איש ישראל"
 (דברים כט:ט).

אמר האדמו"ר זיע"א שהנה משמע מפסוק זה כי הנה באנו אל המנוחה ואל הנחלה, וכולנו נצבים לפני הקב"ה, ושלמו להם התיקונים והתשובה, ולא עוד אלא שקרויים אנו בשם "ישראל", שהיא מוחין דגדלות, וזקיפות קומה, והנה מה טוב שבת אחי גם יחד, ראשיכם שבטיכם זקניכם שטריכם וכל איש ישראל, ודברה תורה בהווה, והרי אם נביט היטב נראה שלא הכי הוא.

וכבר ידוע הסיפור באליהו הנביא זכור לטוב, שברך בני עיר אחת שיהיו כולם ראשים, וברכה זו היפך היא, שכל אחד ואחד חושב שהוא בחינת ראש, והוא בזיון וקצף. ואם כן יש לבאר מדוע כתבה תורה בלשון נצבים ומחי הדרכתה בזה?

שהרי פסוק זה הוא תוכחה עצומה, כי עמידה במקום פירושה נסיגה. שהרי אם אין האדם אם מתקדם בלימוד התורה הקדושה, בעבודת המוסר ותיקון המידות, הרי נסוג הוא לאחוריו. וכבר אמר ר' שמעון בן לקיש (תלמוד ירושלמי, מסכת ברכות, פרק ט' דף יד עמוד ד), "במגילת חסידים מצאו כתוב: יום תעזבני יומיים אעזבך".

אשר על כן, באה התורה ומדגישה שגם אם נרה ש"אתם נצבים כולכם לפני ה' אלקיכם", הנה יש לבדוק בדיקה אחר בדיקה את היחס הקיים בין הראשים, לשאר העם, ועם ישראל אל ראשיו. ובאם כל אחד מהם חש ויודע כי שפל הוא בעיניו, ואין הוא מתגאה כלל על חברו, והרי הוא בטל אל כל אשר בשם ישראל יכונה, אזי זו בחינת "לפני הוי"ה, מידת החסד והרחמים, אך אם יש מי שהוא חושב שהוא רבי ראש וראשון, יתכן ויראה כאילו ניצב הוא לפני ה' אך לא כך אלא הוא לפני מידת הדין "אלקיכם".

אשר על כן, אמר המדרש "אימתי כשתהיו אגודה אחת היום כלכם, בנוהג שבעולם אדם נוטל אגודה אחת של קנים בבת אחת שמא יכול לשברם ואילו אחת אחת אפילו תינוק יכול לשברם, וכן אתה מוצא שאין ישראל נגאלין עד שיהיו אגודה אחת שנאמר (יבואו) [לכון] בית יהודה על בית ישראל ויבואו יחדו מארץ צפון. ראשיכם שבטיכם אף על פי שמניתי לכם ראשים ושופטים ושוטרים כלכם שוין לפני שנאמר וכל איש ישראלי"

ראש השנה הממשמש ובא, צריך להעירנו על זה, שנהיה אוהבים זה את זה ומקבלים זה את זה באהבה רבה, ויקויים בנו הנאמר בתפלה "אהבת עולם אהבתנו". אכי"ר.

מאורות זכרון דברים

ושבת עד ה' אלקיך - כלומר שתראה לזוהר בתשובתך מכל מידות לא טובים, ותשוב לעשות כל המדות טובות, עד שתפעול שגם ה' אלקיך ישוב, וזה שהזהיר אחר כך בביאור ושב ה' אלקיך את שבותך, כלומר - אם את הדבר הזה תעשה בתשובתך, תפעול שישוב גם ה' עם תשובתך, שלא יהיה נוקם ונוטר ולא בכעס עליך, רק ורחמך.

מאורות נתיב התורה למהרי"א

כי היא חייך וארך ימך - ומאוד תיזוהר לזכך נפשך ללמוד לשם אל עליון ולשובע נפשך.
כל מה שביכולתך, כל אחד לפי יכולתו משניות, גמרא, ואז תשיג הארה וקדושה וחיות אלוהות.
אבל העוסק לקנטר בונה לשקר דקליפה, סם המוות, התורה מביא אותו לכל רעות, עד שנדחה מכל וכל.
אבל סתם שלא לשמה שאין משיג עדיין ידידות התורה, המאור שבה מחזירו לטוב ולמוטב.
אחי, חוסו על נפשכם ועסקו בתורה, כי הוא חייך וארך ימך, אמן.

מאורות הסיפור החסידי - הנהגה תואמת לבקשה

מעשי צדקה וחסד מופלאים, עשה בחייו רבי שרגא פייבל פרנק ז"ל, חותנו של הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל. יוצאת מן הכלל היא העובדה הבאה: אחד הסוחרים הגדולים באלקסוט (עיר מגוריו של רבי שרגא פייבל), בא אליו וביקש ממנו הלואה על סכום רב, למשך זמן מסויים. כדרכו, לא היסס רבי שרגא פייבל, נענה לו במאור פנים, והלוה לו את הסכום המבוקש.
עבר זמן רב, לרבות תאריך הפרעון, והסוחר לא עמד בהבטחתו. לא תבע רבי שרגא פייבל את חובו, כמנהגו, ולא הזכירו מאומה. לימים, נזקק רבי שרגא פייבל עצמו לסכום כסף ניכר. נזכרה רעיתו, בחוב הגדול שחייב להם אותו סוחר, והחליטה לגשת אליו ולתבעו, הואיל והיה ידוע לה שיש ביכולתו ובאפשרותו לפרוע, היא פנתה אל הסוחר, וביקשה ממנו להחזיר את החוב. בעזות ובחוצפה יתירה, ענה לה הסוחר, ובסופו של דבר סירב להחזיר את המגיע לה. נרגשת ונסערת חזרה האשה לביתה, עד שבקושי רב הצליח רבי שרגא פייבל להרגיעה.

כעבור זמן, והנה שוב מופיע אותו סוחר בבית רבי שרגא פייבל. הפעם לא בא לפרוע את חובו הישן, אלא כדי לבקש הלואה נוספת. הוא הבטיח שעד תאריך פלוני ישלם את ההלואה החדשה, ועוד יפרע את הישן. עזות מצח זו, הדחימה אף את רבי שרגא פייבל, שנאלץ לדחות את הסוחר, ולהתחשב בדבר. - כיצד אפשר אפילו להעלות על הדעת לתת לסוחר הלואה נוספת, לאחר התנהגות של חוצפה וכפזית טובה? - התריסה האשה בפני בעלה - אינני מסופקת, הוסיפה, שאף את ההלואה החדשה לא יפרע? ענה לה רבי שרגא פייבל, ואמר: וכי טובים אנו מיהודי זה? הלא בכל שנה, בפרוס חודש אלול והימים נוראים, עומדים אנו לפני כס המשפט, ומבקשים מהקדוש ברוך הוא שיסלח וימחול לנו על כל חטאינו. בשעה שעומדים אנו לחזור בתשובה, הרי כוונתנו בכל הרצינות. והנה, חוזרים אנו על אותן בקשות מידי שנה בשנה.
ומה נעשה כעבור הימים הקדושים? חוזרים אנו לסורנו, כאותו יהודי הבא לבקש הלואה נוספת, בו בזמן שעדיין לא פרע את חובו הישן? באותו יחס שנאמרת בקשתנו לפני ה', עלינו לגלות כלפי יהודי זה - אמר רבי שרגא פייבל, ואז גם ה' הטוב ישמע קולנו, יחוס וירחם עלינו.
החליטו השנים, רבי שרגא פייבל ואשתו, להעניק לסוחר את ההלואה הנוספת.